

LEONHARD FRANK: Raubíři

Několik chlapců si se smíchem a s křikem hrálo na honěnou kolem dvanácti mohutných mostních věnců z pískovce, od svatého Kiliána k Totnatovi a odtud až k Pipinovi. Náhle se polekaně zarazili a schovali se za svatým Colonatem, neboť přes most kráčel pan Mager, učitel národní školy a tyran mnoha klukovských generací.

Při každém kroku předsunul pravé rameno a vehementně udeřil do dlažby vycházkovou holí z višňového dřeva, na níž visel řemínek. Rozzlobeně se rozhlédl, jablíčka jeho tváří se napjala. Poznal jednoho z chlapců. ti se zaraženě odplížili. Jejich zítřejší neděli zatahly mraky pondělní vyučovací hodiny.

Učitel byl obávaný. Jeho technika trestání byla propracována do nejjemnějších podrobností. Nikdo kromě něho neuměl s takovou jistotou zasáhnout rákoskou špičky prstů vždycky přesně na totéž místo, takže špičky otekly a modře se podlily. Patřilo k jeho zálibám znenadání udeřit rákoskou na hřbet ruky. A tahal -li některého chlapce za vlasy, chytil vždycky nejjemnější vlásky na spáncích. Potřeboval -li novou rákosku, musil chlapec, který měl dostat výprask, sám přinést od kupce sadu rákosek na výběr. Pan Mager zkoumal rákosky dlouho a pečlivě, čichal k nim, švihal jimi do vzduchu a naslouchal jejich svištění, vybral nejtenší a nejtuzší, upravil si ji napřed tak, že ji na konci rozštípl, a kýžený úspěch se dostavil, když rákoska při úderech vyštípávala do dlaní krvavé puchýřky..

Strach chlapců obklopoval pana Magera po celý život jako oblak. Stávalo se, že čtyřicetiletí mužové, jeho dřívější žáci, polekaně zabočili do vedlejší uličky, sotva ho spatřili.

Poslední den, když musil své žáky propustit z národní školy, dal jim s sebou strach ještě i na cestu do života. " Dosud jsme neskoncovali," řekl a usmíval se. "V pokračovací škole vás budu mít opět, a kdo z vás narukuje k " devátému", toho dostanu zas jako rekruta. neboť vyučuji i tam. A pak teprve třídu propustil.

Bylo jedenáct hodin v noci. Čtrnáctiletý knihařský učeň a náčelník raubířské tlupy Benommen, syn zámožné vdovy po hostinském, stál nahý u otevřeného okna své podkrovní světničky a držel v každé pěsti žehličku. Na provázku ovázaném kolem beder visel vpředu rumělkový šátek velikosti dlaně. Jeho bílé tělo bylo ozářeno měsícem. Vzadu v komůrce byla černočerná noc.

Náčelník, zvaný Bledý kapitán, začal cvičit: Vypjal hrudní koš, nasál do něho vzduch a přitáhl rozpažené paže se žehličkami prudce k tělu, vymrštil je od sebe, přitáhl je a tak pořád dál. Hlavu měl staženou nazpět, takže se mu vytvořil skrovný podbradek, spodní ret měl vyšpulený a hleděl na hru svého pažního svalstva.

Šakalí volání se rozlehlo nočním tichem. " Ú...ú!" zaznělo pochmurně, "ú...ú." Bledý kapitán chvíli naslouchal, pak vjel do kalhot a do kabátu a se šněrovacími botkami v rukou, jen v ponožkách, vyplížil se po schodech dolů. Před domem, pod plynovou lucernou, stál mladík elegantně opřený o tenkou vycházkovou hůl, která byla ohnuta téměř do půlkruhu: písařský učeň advokáta Karfunkelsteina.

...

Shromáždění raubířů, tlupy čtrnáctiletých učňů, započalo.

...

Raubíři seděli v kruhu na dně pevnostního příkopu a vážně kouřili dýmku míru - dlouhý kus rákosu, jakého rostlo v příkopu mnoho.

...

Vinnetou uchopil žhavý kousek dřeva, stiskl jej v dlani a tiše počítal do devíti, mrštil zčernalým dřevem zpět do ohně a vyprávěl ztrápeně: " Do káznice prý se ještě dostanu, říkal kaplan minulý týden matce...Protože jsem si vzal v náboženství trošku školního inkoustu do plnicího pera. Teď mě doma zavírají každý den na tři hodiny do kůlny..."

...

V " pokoji" byl vzorný pořádek. Ve velkém regále stály vyřízeny všechny raubířské, indiánské a pirátské knížky, které se daly sehnat: " Matouš z Bavor aneb pán českých lesů", souborné vydání o dvou stech třinácti žlutých sešticích po deseti fenicích, svázané smolenou dratví. " Rinaldo Rinaldini", rovněž ve dvou stech třinácti žlutých sešticích po deseti fenicích. " O sedm milionů aneb Lotr ze Zanzibaru". " Strašidelná loď" od Hauffa. A všechny indiánky, které měl na skladě pan knihař Mannlein, mistr Bledého kapitána, stály pěkně vyřízené v regálu nacpaném k prasknutí.

...

Nežli písař odešel z domu, přivázal zvonek bytu, aby ho při návratu nikdo neslyšel. V dobrém rozmaru hopkal svou ulicí, šermoval hůlčičkou a tiše si prozpěvoval: " Žalostný nárek otců bitých, hohaho! Tesklivých matek smutné vyty" - otevřel dveře bytu - a v tom se domem rozezvučel zvon. Švec, pan Widerschein, jej odvázal a čekal nyní s řemenem v ruce. Beze slova přivítal syna a přehnul si ho přes koleno.

Tenká hůlčička ležela vedle nich a písař vesloval rukama a nohama. Bledý kapitán opovrhl schodiště, vyškral se nahoru po hromosvodu a vlezl do své komory oknem.

Vyšlo slunce a ozářilo korunu kaštanu v zahradě hostince. Bledý kapitán stanul nahý u okna. Opásal se napřed červeným šátkem a cvičil ještě chvíli vážně a věčně s oběma žehličkami.

...

Bledý kapitán stoupal pomalu na Zámecký vrch; měl v ruce knížku od Karla Maye, špinavou a bez desek.

...

" Zítří ráno ti ji zas vrátím."

...

" Nevíš co se dělá, když se vejde do pokoje?"

Vinnetou přistoupil ke kropence u dveří, namočil prsty a pokřižoval se.

" No?"

Váhavě šel ke kaplanovi a podal mu ruku. " Pochválen Pán Ježíš Kristus!"

" Až na věky . Amen...Copak je to za knihu?" zeptal se kaplan a usrkl likéru.

" Odpovíš panu kaplanovi...! Odpustíte, důstojnosti." Ohmatala Vinnetoua a vytáhla knížku.

Kaplan v ní zalistoval a četl nahlas: " Oldshatterhandova ocelová pěst zasáhla rudokožce. Aniž ze sebe vydal jediný zvuk, skácel se rudoch k zemi." Vinnetouova bledá sestra hleděla tiše před sebe.

" Takovou četbu nesmějí děti do rukou, paní Steinbrecherová...Vzpomeňte na odcizený školní inkoust."

Paní Steinbrecherová zrudla do krve. " Od koho máš tu knihu!"

" Od bledého...od Oskara Benommena."

Matka položila knihu vedle Panny Marie na háčkovanou dečku, která byla rozprostřena po leštěném prádelníku. " Zítرا půjdu s knihou k paní Benommenové...Přines!"

Vinnetou pohlédl zděšeně na matku.

" Tak bude to?"

Pomalou šel k prádelníku, vyňal ze zásuvky pravítko z dubového dřeva a podal je matce. Stud zakalil Vinnetouovi zrak; když napřáhl ruku, podlily se mu oči krví.

" Teď pojď!" zvolala matka po výkonu trestu a vedla ho za ruku ven a nahoru do pokoje. Její tvář zbělela , oči zčernaly . Náhle uhodila Vinnetoua do tváře a beze slova opustila pokoj. Dveře za sebou zamkla.

Kaplan si hrál s bílými prsty Vinnetouovy sestry, která něžně se červenajíc ruku neodtáhla. Když matka vstoupila, usrkl kaplan likéru.

...

Pan Mager roztáhl ústní koutky, až mu vystoupily tvářičky. " Michaeli Vierkante! Sem!"

Old Shatterhand se položil na židli. Seidl mu tiskl hlavu dolů a Old sShatterhand mlaskal pod svištící rákoskou pana Magera.

Pro ostatní raubíře existovala zatím jen jediná teskná otázka: Kdo přijde na řadu po Old Shatterhandovi?

Jeden po druhém byl přehnut. A u každého řekl pan Mager bez dechu: " Tak! Dneska těchhle šest, příště zase šest, až toho bude čtyřiaadvacet. Je mi líto, že nesmím dát najednou dvanáct."

Oči spolužáků byly vytřeštěné a leskly se. Obličejíček pana Magera byl teď už vínově rudý.

Seidl nebyl s to sám zkrotit písaře, který se bránil vší silou. " Kdo se hlásí?" zeptal se pan Mager.

Čtyři přiskočili k židli. Svatoušek sebou trhl, zůstal však sedět.

Písařovi tekly sliny z úst. Jakoby v největší rozkoši řval ve všech tóninách: " Á! Á! Á! Á!" a kopal kolem sebe tak prudce, že se pan Mager střelil rákoskou do hřbetu jeho ruky. Pln vzteku vykřikl: " Michaeli Vierkante! Sem! Pojd' ho držet!" Oldshatterhand se nehýbal.

Pan Mager se k němu přirtil a strkal ho k židli. " Jdi ho držet!"

Oldshatterhand se nehýbal. Najednou řekl tiše: "Pane učiteli, já ho držet nebudu." I rty měl bledé jako křída.

Ohromeně hleděl pan Mager na Oldshatterhanda a uhodil ho náhle rákoskou přes obličej a tloukl dál. Oldshatterhand nepozvedl ani ruku k obraně. Zhroutil se s mlhou před očim, hned zase vstal a pomalu se vracel do lavice. Na tváři mu nabíhaly krví podlité pruhy.

" Hansi Luxi! Sem!"

Vyvstala hluboká vráska. Krk se mu vodorovně předsunul. Čtyři pomocníci byli připraveni. Král vzduchu uchopil židli za opěradlo, rozvláčně ji postavil na své místo, zkontroloval, položil se na ní, chvíli se posouval sem a tam, až našel nejpohodlnější polohu a přijal výprask. Vztažené paže čtyř pomocníků opět klesly.

...

" Jen si šáhni!" vyrazil Král vzduchu ještě stěží ze sebe, vynakládaje všechnu sílu, a dal si od Sokolího oka ohmatat svůj biceps. " Jakej je?"

" ... Kolosálně tvrdej! A můj?" Sokolí oko stá ve výpadu. Král vzduchu mu sáhl na biceps a hleděl zkoumavě k nebi. " Tedy, jako skála! Tedy a opravdu."

...

...dopil rychle šálek kávy a spěchal do cvičební hodiny " Klubu pro inteligentní tělesnou kulturu."

Raubíři už se shromáždili v komoře Bledého kapitána. Všichni byli nazí - až na vpředu přivázaný rumělkový šáteček velikosti dlaně.

V koruně kaštanu tloukl slavík. Písař po něm hodil taškou ze střechy. Slavík rušil jejich práci.

Jeden ležel na břicho a převaloval se sem a ta, druhý dělal totéž na zádech. Král vzduchu kroužil dvěma malými činkami a skřípal zuby. Rudý oblak stál na rukou, dotýkaje se špičkami nohou stropu komory. Krev se mu hrnula do hlavy, těžce oddychoval. Bledý kapitán s hodinkami v ruce kontroloval čas. Písař sténal.

" Tiše!" zvolal Bledý kapitán zuřivě.

V koruně kaštanu opět tloul slavík. Mlčky pokračovali raubíři v cvičení. Všichni byli hubení a nadšení a všichni si pořád stoupali co možná tak, aby jim nebyly vidět hýždě, protože ty nebyly přikryty rudým šátkem.

Bledý kapitán zkonroloval míry raubířů a zaznamenal vše do knížečky. Vyšlo najevo, že písarův biceps přibral tři milimetry.